

AZ OKARINA

BRASNYÓ ISTVÁN

Z Á S Z L Ó

A színes négyszög
bezárva
sivatagi szélbe;
fagy-fogaktól meredekre
bemetszett part,
egypartú várakozás.
Homok szabadul fel
úttalanul, sárgán
lobogva,
lobogtasd homokfáklyád!
Majd dalolni kezdtek:
Tréfa volt
— mondják —
a reménytelenség,
mondjátok a szótlan
énekeket.

E G Y S Z E R R E M Á S

A szobák szegletén
ismert illatok,
üres lepkegubók
kézről kézre.

Majd a vihar
s villám a fakoronán
láncra ver.

És hajnalkor
a kódós világon
ajtód előtt
egy nyomba botlasz.

Jól látni
az ismeretlen nyomát.

Ki lesz az érkező,
e megválasztott
áldozat?

ATLANTI SÓ

Most mi,
kútszajak emberei,
alant,
a köves részeken,
mi köttetünk ki
a mélyföldek
zivatarába, törékeny
nád ízületeinkkel
sárkányok
vázaként.

E MARÉK FÖLD

1.

Élni, élni
ugyanabban a hazában.

Valahol e marék föld,
kivésve
a szik vájataiból,
és próbára tesz:

felmutat egyedülállón.

Nem éled túl
e gyötrődést,
ha már nem riadozol,
ha már szíved
kérgessé edzi.

Ujjaid közt nehéz
órán nem
sejted változékonyságát.

És sorsodról
ma
említést sem teszel.

2.

Állad vonalát még
felismered,
s a hóban
darabossá omlik:
nem karolhatod át.

Mikor indulnál,
lefekszel,
és melledre emeled a legnagyobb
rögöt.

És tenyered
kétségbeesetten
az egyetlen csigolyára
kulcsolódik.

E R E Z E T

méltósággal
vedd fel e versenyt
a gyökerekkel
melyekhez minden
fejszecsapással
közelébb érsz

már tompulva
és fáradtan
tovább nem emberi

hideg
higgadt
s mozgatható

e kar.

FELKELTEM A FÜBÖL

pasztellszínek nyara
sárga agyagban,
míg átfutunk
egy évezred értelmezésein,
a kihúlt
mocsáron.

agyagrögök,
mozgástól, suhogástól
kifakultak,
egyszerű szóban,
részesedéstől
üresek.

T É L, H I R T E L E N

Még sűrű hóesés
napszállta előtt.
A horizont peremén
nyomtalan úton
északnak fordulok.
Kristályos-szürke
szemmel néz
elébem
a Radics-tanya
két öreg ökre.
Vak barázdán
előre, előre.

A F Ű Z

Miről szólnak
az ágak, ha
a hold felé nyúlnak,
s pihés végükkel
lenn
megsimítják
egy sziklatömb homlokát?

Aztán már
közelebb az éjszaka
vége.

Ma riadozva
alszik a vad
erdők, sövények
fénye mellett.

Ködfelhők
zúzmarát szítálnak
népes ágakra.

EGY FELJEGYZÉS

Juharlevél tapadt
homlokomra.

Hideg van itt,
szárnyasok rikoltozása
a délutáni hajón.

Taplóarcú
ihász közelít
tollak vitorlái
felé.

Már délután
szakadó esőben
a pestises vidéken
dagály lángol az üvegek
tükrén.

ÜLJÜNK LOVAKRA

Tetők mohája közt
szél

arcod porba írja

a kezdeti lázzal
s rekedten

barmok az ablak
mögött
meg gyümölcsös

szeptemberre
a marella aszottra
ért.

Kérdezheted:
hol vannak lovaink?

EMLÉKEZETE

Ha látták
itt látták utoljára
őt
kopár szemét

házilag
kötött nyers
gyapjú pulóverben

amint e sorokat
vetette (vetette!)
papírra:

Én jól vagyok...

D Á T U M N É L K Ű L

Szél röppen az orsón
fütyögve
mely irányba?

a szitkok
kemény érzése

Madarak
körözik be
napjaink.

N O V E M B E R

Ez. Ez. Majd
fák szűk csoportja
előttünk
felvilágol.

És a tengeri rostos
ízében
felhő, zúgó fű.

Éjjel, kihez szólok én
míg szólongatsz

csigautakon?

Hangod
s e rejtjelek
megkötnek az ólom
szürke vizén.

DANYEL JÁNOS

Egy éjszaka
az abrakolóban
lovak faránál

Végtelen éjszaka

Most kiálts